

B.1.6
Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Moscova, str. Kropotkin 10

O vită pe strada Kropotkin. Acolo s-a ținut plenara Comitetului sovietic pentru apărarea păcii, care a luat hotărârea ca la 1 aprilie să înceapă în U.R.S.S. campania pentru stringerea semnăturilor pe Apelul lansat de Biroul Consiliului Mondial al Păcii împotriva pregătirii războiului atomic. Acolo, pe adresa Comitetului sovietic pentru apărarea păcii s'au scris scrisori din toate orașele țării, scrisori în care se vorbește despre năzuința fierbinte spre pace a oamenilor sovietici.

„Ați avut de îndurat foamea, umilințe, ați simțit toată grozăvia fascismului. Oare voi nu vă ridicați împotriva războiului atomic pe care vor să-l declanșeze imperialiștii? Sint încredințați că vă aflați în rândurile partizanilor păcii, în rândurile celor care adună semnături pe Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii!”

Autorul unei alte scrisori a pus în loc de semnătură numărul — „A.

Eminentul savant sovietic, acad. A. Oparin, semnează Apelul Consiliului Mondial al Păcii

Sub aceste rânduri au fost puse zeci de semnături ale educatoarelor, bucătarilor, ale medicilor și surzilor.

O scrisoare din Ijevsk. A fost scrisă de o învățătoare: „Imi iubesc mult elevii — scrie învățătoarea Nellî Grigorievna Rolt. — Caut să dau copiilor tot ce am mai bun în mine. Seara târziu, când corectez cauețele elevilor mei, și mă bucur de succesele lor, mă gândesc: Oare ei sint sortiți să cunoască grozăviile războiului atomic? Sint ferm hotărâtă să-mi aduc partea de contribuție la zădărnirea planurilor singeroase ale imperialiștilor, pentru apărarea vieții copiilor noștri. Sint gata să iau parte activă la campania pentru stringerea semnăturilor care se desfășoară în țara noastră”.

Marinarul Doljenko din Leningrad își amintește de anii grei ai războiului. El a avut multe de suferit. În prima zi a războiului, el, împreună cu întregul echipaj al unui vapor sovietic care era ancorat în rada unui port german, a fost internat într-un lagăr de concentrare german, care se afla în castelul Wurtzburg, în apropierea orașului Weisenburg din Bavaria. Printre cei internați se aflau locuitorii ai Parisului, Varșoviei, Pragăi și ai altor orașe din Europa. Iată ce le scrie marinarului sovietic:

505°. Era numărul pe care-l purta în lagărul morții „Dora”. În acest lagăr, împreună cu Andrei Petrovici Kalgă, care în prezent este profesor de matematică la o școală din Kiev, erau internați englezi, americani, francezi, italieni.

„Oare luptați voi pentru pace, pentru interzicerea armei atomice? — scrie el adresându-se foștilor prizonieri ai lagărului „Dora”. Amintiți-vă cum lucram la carierele de piatră cite 18 ore pe zi... Amintiți-vă cum Wehrmachtul care e în prezent pe cale de a fi reînscut, a organizat la 19 decembrie 1944 exterminarea cetățenilor sovietici internați în lagăr. În acea zi și-au găsit moartea sute din cei mai buni tovarăși ai noștri”.

Și el își încheie scrisoarea către foștii internați cu un apel înflăcărat:

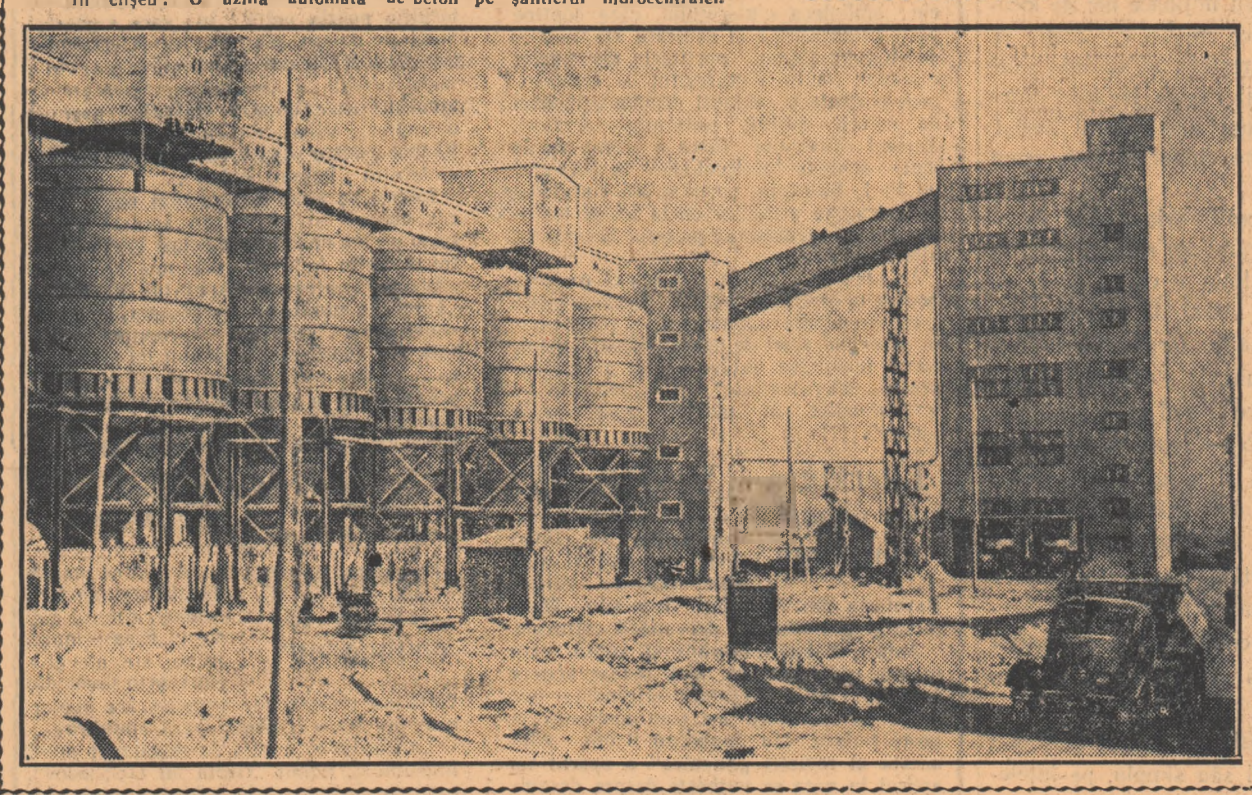
„Blestameții să fie imperialiștii care pun la cale un război atomic! Să lansăm o lozincă comună: „Pacea va învinge războiul!”

La Comitetul sovietic pentru apărarea păcii s'au scris nenumărate scrisori din partea muncitorilor și inginerilor, colhoznicilor și medicilor. Ei scriu despre lupta pentru pace, despre întărirea Patriei socialiste — bastionul păcii în întreaga lume.

Pe șantierul de la Kuibîșev

În cinstea zilei de 1 Mai, constructorii centralei hidroelectrice de la Kuibîșev pe Volga desfășoară cu mult avânt lucrările pentru a da în funcțiune înainte de termen această construcție hidroelectrică — cea mai mare din lume. Colectivul sectorului III construiește din zona barajului și-a luat angajamentul să termine planul pe 5 luni până la 1 Mai. În prezent se montează piesele primelor două hidroagregate.

Insulelelor constructorii le vine în sprijin o tehnică puternică și perfecționată în clișeu: O uzină automată de beton pe șantierul hidrocentral.

Scrisorile prieteniei

Scrisoarea profesorului Th. Burghelă către acad. N. N. Anicikov

Mult stimabile tovarășe profesor,

În ultimii ani, clinica I-a de chirurgie a Institutului de medicină din București pe care o conduc, s-a ocupat de studii tuberculoze aparatului genito-urinar.

Datorită posibilităților create în ultimii ani dispunem în prezent de laboratoare bine utilitate în care se pot efectua cercetări științifice în diferitele domenii ale urologiei.

Marele număr de probleme legate de clinica tuberculozei aparatului genito-urinar ne-a determinat să ne ocupăm de studii fiziopatologice experimentale al acestora.

Pentru studierea multor probleme legate de procesul tuberculos am considerat că este necesar să creăm un model experimental al acestei boli care să satisfacă următoarele cerințe:

1. Modelul de tuberculoză renală reproduc experimental trebuie să reprezinte un proces asimetric cronic, în absența fenomenelor de generalizare.
2. El trebuie să corespundă formelor urologice-clinice de tuberculoză a aparatului genito-urinar la om (diseminare corticală, tuberculoză ulcero-cazeoasă, pioduroză cu participarea în proces a căilor de excreție și a aparatului genital).
3. Boala experimentală trebuie să într-un scurt timp să poată fi reproducută la animale mari (câini), contribuindu-se astfel la solu-

ționarea în condiții experimentale a problemelor ce ne interesează pe noi, privitoare la patogenia tuberculozei aparatului genito-urinar.

Ca rezultat al cercetărilor pe care le-am efectuat am reușit să creăm după o serie de experiențe, un model experimental, la care în mod constant am reușit să obținem această boală.

Toți clinici cărora li s-au inoculat bacilii tuberculozei de tip bovin sau uman în artera renală s-au îmbolnăvit după 45-60 zile de tuberculoză renală. La aceste animale procesul localizat unilateral este de tip urologic și corespunde cu tuberculoza aparatului genito-urinar la om. Examenetele macroscopice și histologice au confirmat pe deplin rezultatele obținute de noi.

Cunoscind bine lucrările și experiențele dumneavoastră privitoare la crearea de noi modele experimentale, a căror importanță pentru fiziopatologie și clinică a fost subliniată de dvs. atunci când ne-ați vizitat țara, precum și la cea de a 8-a sesiune a Academice de Științe Medicale a U.R.S.S. ne permitem să atragem atenția dvs. asupra lucrării noastre și asupra rezultatelor pe care le-am obținut în acest domeniu.

Am dori să cunoaștem părerea dvs. în legătură cu realizarea acestui model experimental și am fi foarte bucuroși să ne răspundeți dacă doriți să cunoașteți lucrarea

Profesorul dr. Theodor Burghelă, șeful clinicii I-a de chirurgie a Institutului de medicină din București a adresat o scrisoare academicianului N. N. Anicikov, președinte Academiei de Științe Medicale a U.R.S.S., prin care i-a comunicat rezultatele înregistrate de colectivul clinicii I-a de chirurgie a Institutului de medicină din cadrul Institutului medico-farmaceutic-București în studiul tuberculozei aparatului genito-urinar.

Publicăm mai jos scrisoarea profesorului Theodor Burghelă și răspunsul academicianului N. N. Anicikov.

noastră, pe care, după primirea unui răspuns în acest sens, v-am trimite-o împreună cu toate anexele (fotografii după preparate etc.).

În așteptarea răspunsului dvs., vă rugăm

Mult stimabile profesor Burghelă,

Răspunsul acad. N. N. Anicikov

Datele comunicate în scrisoarea dv. asupra reușitei experienței dvs. de a reproduce tuberculoza renală la câini, m-au interesat foarte mult. Eu cred că trebuie să vă felicităm pentru această însemnată realizare în domeniul patologiei experimentale și să vă urăm succese continue în munca de cercetări științifice.

În literatură eu nu cunosc nici o lucrare în care tuberculoza renală să fi fost provocată prin procedeul analog celui al dvs. Pentru a provoca tuberculoza osteo-articulară, un procedeu asemănător a fost aplicat la capre de către Müller, iar la iepurii de casă de către Trudel (introducerea culturii în nutriție). Introducerea culturilor direct în țesutul diferitelor organe s-a efectuat de multe ori. A. N. Cistovici a executat o asemenea operație, încă în 1936, obținând pe rinichi noduli epitelioizi cu necroză caseoasă. În experiența cu durată pînă la 5 luni și jumătate, focarul cazos atinge o mărime de circa 0,5 cm în diametru, însă cazeoarea nu s-a putut obține. În mod continuu se dezvoltă diseminarea generală, provocând în primul rând leziuni pulmonare. Focarele metastatice apăreau și pe rinichiul al doilea. Afectiunea căilor eliminatoare de

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 14 | VINERI 8 APRILIE 1955 | 4 PAGINI, 25 BANI

Examen greu

Ing. GRIGORE BEURAN

Imi vor rămâne neuitate amintirile din anii studenției mele, căci ele sint legate de oameni și locuri minunate, de o viață colorată și constructivă — de viața oamenilor sovietici. Mă gândesc adesea la colegii mei. Unul era mai vesel, altul mai tăcut — dar toți erau tovarăși minunați pe care i-am îndrăgit din primele zile. Mi-amina. tesse de profesori — unii mai prețioși, alții mai îngăduitori, dar cu cită dragoste se străduiau cu toții să ne implinească mai bine cunoștințele agrotehnice!

Zile de examene... Zile de așteptare, de emoție. Mă frământam pe coridoarele spațioase ale institutului. Odată cu aflarea rezultatelor de la examene, bucuria se așternă în inimile noastre. Uitam emoțiile și ne avintam mai înaripați la învățătură.

Cînd, apoi în seara aceea de aprilie a anului 1953, așteptam în gara de sud a Harkovului să seosească trenul, nu mi-am închipuit că în curînd voi trece un greu examen. Grupa a III-a din anul IV de la Institutul agrotehnic „Dokuceaev” — din care făceam și eu parte — era repartizată să facă practica de producție și, în același timp, să culegă materialul necesar lucrărilor de diplomă, în regiunea Herson.

Era noapte, cînd am pornit cu trenul. De nici unul nu se lipsea însă somnul. Regiunea spre care ne îndreptam, nu fusese descrisă în felurile chipuri. Fiecare aveam o părere proprie despre ea, bazîndu-ne pe cele ce auzisem de la cunoscătorii ei. Pînă la urmă, am căzut cu toții de acord că regiunea fusese bine aleasă, deoarece aci se cultivau cereale și bumbac.

Ne-am oprit o zi la Dnepropetrovsk, după care grupa s-a despărțit în două. Unii au continuat drumul cu trenul, iar alții au plecat cu vaporul. La Herson, ne-am întâlnit din nou și ne-am depănat impresiile de drum. Și aveam attea de povestit!

Trecuseră patru zile de cînd părăsisem Harkovul. Iată-ne ajunși la centrul raional Skadovsk. Eram așteptați chiar de președintele sovietului raional. După ce am fost informați asupra unor aspecte ale raionului, grupa noastră s-a despărțit. Pentru șase luni... Eu am

După citeva zile, în care timp am colindat întinderile cu cabrioleta, cunoașteam aproape tot colhozul. M-am pus hotărît pe treabă. Seara, consultam material de specialitate, fie din cărțile pe care le adusesem cu mine, fie din biblioteca colhozului, care conținea citeva mii de volume. Adesea mă adreșam agronomului de sector de la S.M.T., Nikolai Nikoaevici Vasilev, care mă ajuta și cu care am devenit bun prieten.

Iată că, după o săptămîna, într-o seară — după ce am lucrat pentru prima dată în viața mea să dau o dare de seamă asupra lucrărilor agricole dintr-o unitate socialistă. Nu mi-a fost deloc ușor. Cu dragoste și adînc înțelegere colhoznicii au analizat munca mea. Am fost lăudat pentru succese, dar am fost și criticat pentru lipsuri.

Dumneata — mi-a spus agronomul șef al S.M.T.-ului — ar trebui să dovedești mai multă siguranță în punerea în practică a cunoștințelor tehnice.

— Ai avut o scăpare gravă — m-a murmurat părintele călătorului directorului de la S.M.T. — aceea că ai neglijat munca politico-educativă.

Ca o măsură pentru îndepărtarea acestor lipsuri, mi s-a încredințat să duc munca de agitație într-o brigadă de tractoare și să răspund de editarea și difuzarea zilnică a buletinelor ce trebuiau să ogîndească mersul însămînțărilor. În buletin, se arăta zilnic — pe colhoz și brigăzi — cîi s-a îndeplinit din planul de însămînțări, cine a contribuit la accelerarea sau încetinirea mersului însămînțărilor. Adesea, apăreau în aceste buletine mici caricaturi care satirizau lipsa de atenție pentru calitate și pentru păstrarea bunurilor obștești. Buletinele le difuzau pontonulor-alimentator al brigăzilor de tractoare și pontonulor brigăzii de cîmp.

„Însămînțările de primăvară se terminaseră. Conducerea S.M.T.-ului și a colhozului analizau felul cum s-a dus munca. Colhozul nostru fusese declarat fruntaș pe raion. Mă bucuram că la această izbîndă a contribuit și munca mea. Marea familie a colhoznicilor mă ajutase să-mi trec cu bine un greu examen — examenul de verificare a cunoștințelor teoretice.

În întîmpinarea zilei de 1 Mai

În întîmpinarea zilei de 1 Mai, metalurgii din Magnitogorsk au chemat pe toți lucrătorii din metalurgia grea a Uniunii Sovietice la întrecerea socialistă pentru descoperirea continuă și folosirea deplină a rezervelor interne pe baza introducerii în producție a realizărilor științifice și tehnice, pentru îndeplinirea înainte de termen a planului pe anul 1955, ultimul an al celui de al cincilea cincinal.

În chemare, se arată mijloacele și metodele prin care muncitorii de la Magnitogorsk, au realizat succese însemnate în decursul celor patru ani ai actualului cincinal. Căutînd îndeosebi să folosească deplin rezervele interne, ei au îmbunătățit continuu organizarea producției, au adus perfecționări tehnologice, au introdus în secții cuceririle tehnice noi, au desfășurat larg întrecerea socialistă, răspîndind experiența înaintată în muncă.

Sint deosebit de importante procedeele tehnologice însușite de cei de la Magnitogorsk. Astfel, la furnalele înalte s-au aplicat noi metode de omogenizare a minerului de fier, de aglomerare a fierului, metoda presiunilor ridicate ale gazului sub gura de alimentare a furnalului înalt, sulfurarea aerului pentru realizarea încălzirii sporite, umiditatea permanentă, topirea fontei cu procentaj mic de mangan — ceea ce a sporit considerabil șarjele de fontă și a redus consumul de cocs.

La cuptoarele Siemens se realizează în mari proporții șarje rapide, majoritatea cuptoarelor au fost trecute în încălzitură dublă, bolțile de dinas au fost înlocuite cu bolți de crom și magnezit. La pregătirea șarjei de metal, se folosește tăierea cu foc. Alte însemnate inovații au fost aplicate la turnarea oțelului și încălzirea cuptoarelor, precum și în secțiile de laminare.

Cu toate succesele dobîndite, metalurgii din Magnitogorsk îneleag bine că mai există încă rezerve uriașe nedescoperite.

Chemînd la întrecere pe ceilalți metalurgii sovietici, colectivul Combinatului metalurgic din Magnitogorsk și-a luat o serie de angajamente, printre care: să realizeze creșterea continuă a producției, să îndeplinească înainte de termen planul pe 1955, să mărească productivitatea muncii cu 1 la sută peste prevederile planului, să depășească sarcina de reducere a costului producției, să realizeze peste plan o economie de 15 milioane ruble, să acorde ajutor permanent sovhozurilor și colhozurilor pe care le patronnează etc.

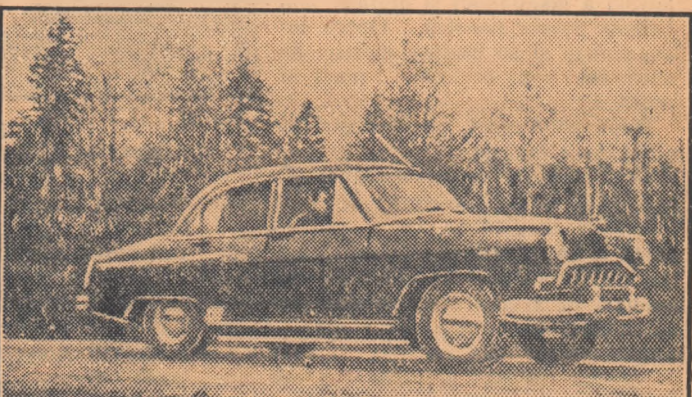
Chemarea a stîmrit un viu răsunset în rîndul metalurgistilor sovietici.

Muncitorii de la uzina „Elektrostal” din regiunea Moscovei, de la Combinatul metalurgic din Makeevka, din Enakievo, din Dnepropetrovsk ș.a., și-au luat angajamente de a ridica productivitatea muncii prin folosirea maximă a rezervelor interne și introducerea în producție a noilor cuceriri ale tehnicii și științei sovietice.

În întrecere, constructorii de la uzina de mașini rutiere din Breansk desfășoară o prețioasă activitate creatoare. În fiecare zi la această uzină, se înregistrează cite trei propuneri de raționalizare.

Își îndeplinesc cu cînstă angajamentele și inițiatorii întrecerilor. Minerii, oțelarii și topitorii de la furnalele înalte din Magnitogorsk și-au realizat planul pe trimestrul I cu 2-3 zile înainte de termen.

Noul automobil „Volga”

Uzina de automobile „V. M. Molotov” din Gorki a creat un nou automobil de persoane, „M. 21”, „Volga”. Această confortabilă mașină cu 5 locuri este înzestrată cu un aparat de radiorecepție, un aparat de încălzire, un ceas electric și un port-bagaj.

Automobilul „Volga” poate atinge pe șosea viteza de 130 km pe oră. Motorul său are 75 c.p. și se remarcă prin consumul economic de combustibil. Noua mașină are unele caracteristici care o fac superioară mașinilor „Pobeda”. Astfel, la automobilul „Volga”, vitezele se schimbă automat. Datorită unui hidrotransformator automat, mașina poate lua viteza de pe loc, sau poate trece domol de la viteza mare la viteza mică. O puternică frînă hidrolică garantează securitatea circulației mașinii.

Noile mașini vor fi produse în serie, începînd din anul 1956. În clișeu: Noul automobil „Volga”.

Cel mai mare frigifer din Europa

La Moscova, în raionul Cerikov, se construiește o nouă întreprindere frigiferă, cea mai mare din Europa.

De problema aspectului arhitectural al acestei întreprinderi, s-a ocupat cunoscutul arhitect G. V. Jolovski. Frigiferul are șapte etaje și este înalt cu pînă la albe. Etajele superioare sint decorate artistic.

Proiectul după care se construiește frigiferul ține seama de experiența construirii altor întreprinderi asemănătoare. Căptușeala exterioră a pereților, groasă de 30 centimetri, se deosebește printr-o foarte redusă conductibilitate termică și este cu desăvîrșire impermeabilă față de vaporii de apă. Ea echivalează în această privință cu un zid de cărămidă gros de trei metri.

La toate cele șapte etaje ale frigiferului se află diferite depozite. La fiecare etaj, se menține automat temperatura de la 0° la -30°, după cerințe. Utilajul frigifer se caracterizează printr-o înaltă perfecțiune tehnică.

S-a calculat că în noul frigifer se vor putea înmagazina deodată citeva zeci de mii de tone de produse alimentare.

În Săptămîna N Săptămîna

Întîlnirea

Mă aflam printre delegații și invitații conferinței raionale A.R.L.U.S. Arad. Cum erau chipuri necunoscute pentru mine, cercetam cu interes fiecare pe fiecare participant.

La un moment dat, atenția mi-a fost atrasă de un om încrunțit, cu trăsăturile feței asprite de vreme, care ceru cuvîntul. Primele vorbe, tăgătuțate, îi trădau emoția.

Tovarăși! Eu sint învățător în comuna Șirna... Am împlinit 26 de ani de cînd învăț pe oameni carte... Și, prin urmare, nu s-ar cuveni să mă emiționez ca un școlar. Sint însă, înțîmplări, fapte despre care nu pot vorbi fără să mă tulbur. V-am ascultat vorbind despre feul cum răspîndim între oameni adevărul despre viața prietenilor noștri din răsărit. În timp ce vorbeai mă adănceam în gîndul într-un noian de amintiri ce le-am adunat în cursul anilor.

Așa și-a început povestirea, redată mai mult în frînturi, delegatul Alexandru Burtică.

Lui, ca și altor sute de mii de oameni din țara noastră, încă din anii copilăriei regimul burghezo-moșieresc îi inoculase în suflet veninul deșănțat propagandă antisovietice. În primul an al războiului cotropitor dus de regimul fascist din țara noastră împotriva Uniunii Sovietice, i s-a pus arma în mînă și a fost obligat să-și lase școala. Prin preajma Odesei, un obuz i-a sfărîmat mina dreaptă.

Au venit și zilele eliberării. În satul lui, a cantonul o unitate a Armatei Sovietice, în urmărirea hoardelor fasciste.

Bogățanii satului îi îndemneau pe învățător să se ferească: Tu ai luptat împotriva lor, li spuneau aceștia. Le ești dușman. N-au să te lerte!

Cuprins de frică, învățătorul învățase se ascunde în casă.

— Într-o seară auzi bătăi în ușă. Cînd deschise, se pomeni în prag cu un colonel sovietic.

— Dumneata ești învățător? întrebă colonelul.

— Da, eu sint, răspunde cu înrijorare învățătorul.

— Imi dai voie? Colonelul Perov, din aviație. Ti-ăș cere îngăduința să poposească în casa dumitale.

Învățătorul își simți mina stîngă strînsă prietenește.

Cu stimă,
Acad. N. N. ANICIKOV.

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

In preajma celei de a 25-a comemorări a lui Maiakovski

Marele cântăreț al Revoluției și poezii noștri

In curând se împlinesc 25 de ani de la moartea lui Vladimir Maiakovski.

Doăzeci și cinci de ani; o clipită din nemurirea lui!

Și, totuși, în această clipită, peste graniți, peste continente și oceane, spiritul lui, opera lui s-au răspândit în lumea întreagă cu viteza și universală cuprindere a unor unde herțiene.

Viața și opera lui Maiakovski s-a identificat cu Marea Revoluție din Octombrie. El este, cum spunea Stalin, cel mai bun, cel mai talentat poet al epocii sovietice.

Din 1917 pînă astăzi, importanța mondială a Marii Revoluții crește mereu, cuprinzînd întreg globul. Insemnătatea operei lui Maiakovski crește și ea totodată.

Înainte de 23 August 1944, nefiind aproape de loc tradus în românește, și cum nici traduceri în alte limbi europene nu existau la noi, Maiakovski a putut fi cunoscut mai puțin de clasa muncitoare și de intelectuali progresiști din România.

Dar ei au zădărit și îl iubeau pe acest neînduplecat luptător al revoluției; numele lui ajunsese și în țara noastră. Pentru noi, Maiakovski exista, apăruse pe firmamentul creației artistice universale. Era ca acel lucefar care răsărise, dar a cărui lumină nu ajunsese încă pînă la noi.

După 23 August, opera lui Maiakovski a înălțat și prelucrat din temelii poezia noastră. Opera lui s-a tradus și se traduce mereu de către cei mai destoinici poeți ai noștri.

După 23 August, poezii noștri au scris altfel decît înainte.

La întrebarea maiakovskiană: „Cu cine ești: cu revoluția sau contra ei?”, poezii din generația mai veche, ca și toți tinerii poeți au răspuns fără săvârșire: „cu revoluția”. Și de atunci, de cînd au început să traducă în artă această poziție, ei și-au îndreptat totdauna privirile spre Maiakovski.

Maiakovski este acela care a deschis larg porțile poeziei, pentru a intra în ea tot cloocot creator al vieții. Înviind de la marile cântăreți al revoluției, poezia noastră a ieșit din autocontemplare, formule dulcice și intimisme, lărgindu-și considerabil orizontul.

De la el învățăm tonul hotărît, plin de mîndrie, al dezvoltantului față de partid, ca și arta de a fi poet-agitator, mobilizator, curajul de a ataca în poezie orice temă „la ordinea zilei”, legată de aspectele curente ale vieții politice, sociale și culturale.

Sfîșciul satirei din poezia noastră, îndreptată împotriva a tot ce este vechi, ipocrit, dăunător, este mutat în acidul tare al satirei lui Maiakovski.

Maiakovski a găsit tonul direct și forma puternică pentru exprimarea ideilor sale. El a dezbrăcat poezia de zorzoane și panglicițe roze. A spus lucrurile pe șleau, fără înnoanjur, cu tot curajul, ca un adevărat luptător.

El a fost un inovator care a îmbogățit imens conținutul și forma poeziei, aducînd elemente noi în structura ei, în ritmică, în rimă, în vocabular. Nu s-a sîfîșit să folosească în poezie cuvinte și expresii tari, brutale, pentru a exprima mai puternic, mai direct, sentimentele. Frază și scurta, cuvîntul reliefat, prin versul în scară, arînd astfel o putere de sine stătătoare, cuprinzătoare. În versul nou al lui Maiakovski, viguros și aspru, simțim parcă întregă cadența de marș triumfător al maselor muncitoare. Versul e încărcat de realitate, fără imagini goale sau inutile. El imprimă poeziei energia necesară marilor ei funcțiuni. Ritmul poeziei lui e scos din tumultul vieții, al luptei.

Toate aceste însușiri, pe cît de originale

DEMOSTENE BOTEZ

pe atît de mari, au schimbat cadența poeziei noastre, vocabularul ei. I-au dezlegat limba, i-au lărgit incommensurabil orizontul.

Această influență se resimte în vigoarea versului aproape al tuturor poezilor noștri.

Maiakovski a făcut ca vocabularul lui Mihai Beniuc să devie mai bogat, mai descătășat, și însuși tonul poeziei lui să capete mai multă vigoare decît înainte, vigoare la care, în chip creator, poetul Beniuc aduce dîrzenia de expresie a țării.

Dacă Ștefan Lușeș în poezia „Romanul prescurtat al unei căsnicii” a învățat de la Maiakovski să trateze în vers, cu tot curajul, o situație casnică, tipică, a adoptat și forma:

„In dragoste se merge la pas, Galop cu trapul: Aleargă fiecare precum îl tale capul” Sau finalul:

„Dresaj burghez se cheamă. Să-i spulberăm năpraznic! Așa să se încheie romanul nostru casnic!”

După cum a adoptat-o și Mihai Gavril în „Carnetul de partid”, și în alte poezii.

De altfel, acești doi poeți, ca și Nicolae Stoian, și-au însușit o formă proprie și variată de vers, bucurîndu-se de câștigul adus poeziei universale de către Maiakovski: libertatea desăvîrșită de exprimare și vocabular, patosul revoluționar, accentul puternic, tonul ca și însuși concepția acestor funcții ale literaturii.

De pildă, Ștefan Lușeș:

„Să nu te plimbi prin viață ca prin tîrg Călcînd domol și fără neastimpăr. Gustînd de ici, ciupînd coto, cu sirg, Spunînd în dreapta și în stînga „Cumpăr!” („Poetului”)

Așa nu se putea scrie dacă n-ar fi apărut Maiakovski.

Nici așa cum scrie acum poetul N. Stoian:

„Dușmanii tot mai zdrăngănesc din strună Pirlitul cîntec cu „se-nțoarce roata”. Dar cum politica-nainte-o mînd Aleargă roata în-că-pă-și-na-tal („Fac politică”)

În fiecare dintre cele mai bune poezii scrise azi la noi, Maiakovski, este prezent, așa după cum în fiecare floare este ceva, hotărît, esențial, din lumina și căldura soarelui. Fiecare floare își are conturul, parfumul, frumusețea ei, dar în toate e ceva comun, indispensabil: lumina soarelui.

Reînnoită astfel în conținut și formă poezia noastră care a prins de la Maiakovski taina zborului la înălțime, a zborului liber în văzduh, poartă și ea posibilitățile unei dezvoltări necunoscute încă.

Pe N. Stroe l-am întîlnit de data aceasta nu pe estradă, ci la el acasă, în decolul prietenos al camerei de lucru, în intimitatea punctată de... scîncetul mezinului.

— Concert în sol major — zîmbește cu tîlc gazda. — Vrea să ne creeze cu orice peat atmosferă. Știe picul ce știe, nu degeaba mi seamăna Hei, tu de color! Nu te lași de nărați!

— Și, către noi, scuzîndu-se parcă: — Cum simte spectatorul, îi și dă drumul la talent. Cîci teatrul de estradă fără muzică nu-și are rostul.

Teatrul de estradă... Așa dar, tocmăi pentru a vorbi despre teatrul de estradă am venit.

Un gen ușor și, totuși... dificil

— Ehei, se obișnuiește să se spună că estrada este un gen ușor. Într-adevăr, ușor din punct de vedere al conținutului, dar dificil de interpretat! Estrada își are specificul ei. Născut în Uniunea Sovietică din activitatea amatorilor, care au adus în structura acestui gen suflul creației populare, teatrul de estradă a cucerit repede masele largi, poporul. De la artiștii estradei sovietice am învățat mult.

— Am fi bucuroși să ne împărtășim și nouă din aceste învățăminte.

— De la Raikin, acest original mi și recitator, creator de tipuri și dialoguri satirice, am învățat să înlătur unele conștii care mai dădănuia în arta noastră, rămășițe ale școlii de revistă și musical. Mă refer la concepțiile impresioniste,

ranului român, puterea de sintetizare a folclorului nostru artistic, prelucrat și prins de la izvoarele lui.

Poetul Eugen Jbeleanu, mai apropiat tematural de Maiakovski, și-a dezlănțuit nestingherit în poezii și poemele lui tot cloocotul său revoluționar pentru exprimarea căruia nici un cuvînt nu mai este interzis.

Poetul Cicerone Theodorescu, deși mai legat îndeosebi de o formă artistică proprie, mai sprîmțară, mai adorată de el, are în volumul „Un cîntec din ulița noastră”, multe tonalități care vin de la Maiakovski. Descătășarea pe care o simte acest poet, datorită lui Maiakovski, e mărțuristă direct în primele strofe din poezia „Certificatul de alegător”:

„Așa cum de la Maiakovski știu, mă simt dator să n-o spun mai tîrziu, acum ureau să v-o spun din capul locului...”

„F-un adevăr, — și-n inimă doritor ca para focului: Da... Niciodată, în trecut, n-ar fi putut să fie Certificatul de alegător — un proaspăt, viu izvor de poezie!”

Nici „Discuția la Constituție” pe care o face Cicerone Theodorescu în volumul său, niciodată în trecut n-ar fi putut să fie izvor de poezie.

Maiakovski a dat posibilitate acestor poeți să scrie descătășat de conveniențe și formule răsufiate, să devie ei înșiși. Nu e vorba aici de influențe înguste, ci de deschiderea unui drum nou, pe care fiecare poet merge cu pasul lui, cîntă în limba lui, dar mai liber ca expresie și gîndire ca niciodată, dacă el însuși este într-adevăr poet revoluționar.

După 23 August, generația de poeți tineri a suferit la început o influență mai formală. Orbiți de soarele Maiakovski, la care se uitau cu ochii larg deschiși, au în-

Trei poezii de STEPAN SCIPACIOV

Toast

Cine vin vîrsă pe masă? Deh, de-acea-l vin, să curgă. De stejar rotunda masă Tină-și cheful, Noaptea-i lungă! Beau pentru copacul care Veacuri stă-n dumbrava verde. Pentru tine beau, tîmplare! Hai, dar, slava să dezmlerde, Azi, acele miini de aur Mesei care i-au fost mamă. Rost în vin aflînd, alt faur Să cîntîm: pe cel din crămă! Nu-i nici munca lui, ușoară. E-ngrîjat viticultorul: Vinul din balerci — comoară — Ani de tîhnă inconjoru-l.

Treji grăm: într-adevărul! Nu-i beat nimeni, strîmb să cate. Munca ta, sticlă ce stăru, A n-o pomeni, se poate? Și pe masă-l fața albă; Neteză-i și nu se-ndoaie! Țesătoarea-o face, dalbă Sînd la patruzeci războale. Piini de griu, piini de secară Ca pe țavi să se răsfețe, Oameni stau în toi de vară Cu sudoare pe-a lor fețe. Tot din ăst aluat, se pare Și făptura n-i aleasă. Numai cel trîndav nu are Printre noi, un loc la masă.

Vîndă, codrul sta...

Vîndă, codrul sta în cap de sat, Lanul da în pîrg, suflat de boare; Și-un ostaș o fată-a sărutat, Fără ca din șă să mai coboare. Și avea flăcău moț, ca spicul. Și-i mijea mustața-n puf deabia, Il chema gornistul... Dar voinicul Drag i-e fetei; fata-l și lubea. Fu atunci întîiul lui sărut. Lan e-n jur și vîndă pădure. Și s-a dus... Pe cîmp a mai trecut Peste-un ceas, un escadron, ușure... Șalul ei e ud de rouă, ud. Nod de lacrimi stă-n gîtlejul fetei. Pe voinic l-ucise-un glonț zălud. Sufică boarea. Lanul ars de sete-l... Ani s-au scurs. Dar versul dele-ți gînd, Dragul meu prieten nezărit; Șaptespre-ce ani poate-al curînd, Poate azi ești cel mai fericit. Stele ard și-orășul doarme dus. Azi iubești și ulți că, în trecut, Poate fericea-ți de nespus A zidit-o frîntul lui sărut. Tălmăcirii de VICTOR KERNBACH

E ceasul cinci...

E ceasul cinci, dar somnul nu-mi tîhnește. Bat viscole și zboară noaptea-n zori. Ca un resort, pămîntul se-nvrîtește... Ani zece mil vor trece — niște nori, Și veacul depărtat (la el mi-e visul) Va spulbera așijderi vijelii:

Acolo-aș vrea să flu tot eu trimisul În chip de fulg, doar unul printre mil. Aș vrea, purtat de vînt, să văd pămîntul Atunci cum arăta-va. Și umil, Topească-mă apoi îndată vîntul Pe obrăjoril rumeni de copil.

„Pe uscat, pe apă, în aer“

Editura „Cartea rusă” a publicat în colecția „Știința pentru toi” traducerea broșurii lui S. A. Morozov „Pe uscat, pe apă, în aer”.

Cele 80 de pagini ale cărții constituie o succintă, dar concentrată și interesantă expunere a modului cum s-au dezvoltat mijloacele de locomoție din cele mai vechi timpuri și pînă azi. Capitolul introductiv conține date referitoare la mijloacele de deplasare a omului în vechime. Autorul trece apoi la timpurile noi și moderne, arătînd cum s-au dezvoltat treptat căile de comunicație, cum s-au îmbunătățit cele existente și s-au lăsat mijloace noi de locomoție, pe măsură ce creștea civilizația și în același timp, creșteau și nevoile unei mai strînse și mai rapide legături între oameni. Cartea, cum zice autorul însuși, „...povestește despre chipul în care omul a supus spațiul”.

De la potecile croite prin păduri de omul primiliv, la drumurile romane pietruite, la șoselele asfaltate pe care circulă azi automobilele cu o viteză de zeci de kilometri pe oră, la căile ferate cu trenuri electrice; de la lunțile străvechi la motoarele cu motor Diesel și la avioanele conduse prin radio — toate etapele dezvoltării civilizației și progresului tehnic sînt reflectate de dezvoltarea mijloacelor de comunicație. S. A. Morozov se ocupă, pe rînd, de dezvoltarea și perfecționarea mijloacelor de transport, arătînd în același timp uriașul contribuție a oamenilor ruși și sovietici la progresul tehnic din toate timpurile.

Cartea este accesibilă maselor celor mai largi prin limbajul său simplu, pe înțelesul tuturor.

Carnet CULTURAL

Materiale despre F. I. Șaleapin

Activitatea artistică a lui F. I. Șaleapin, strîns legată de numele lui V. V. Stasov, N. A. Rimski-Korsakov, M. P. Mucorgeski, L. N. Tolstoi, A. M. Gorki, S. V. Rahmaninov și al altor corifei ai artei ruse, prezintă un mare interes. Spre sfîrșitul anului trecut s-a hotărît strîngerea și sistematizarea documentelor despre marile cîntăreți ruse. În legătură cu aceasta, V. Fedorov, conducătorul comisiei care strînge materialele referitoare la remarcabilul cîntăreț, a comunicat corespondenților gazetei „Sovetskaja Kultura”, următoarele: — Comisia a primit pînă în prezent numeroase materiale interesante. Printre ele: bibliotecă cîntărețului, care conține cărți cu autografe și dedicații ale lui Lev Tolstoi, M. Gorki; partituri de opere; romanțe, oferte cîntărețului de compozitori; portrete și tablouri dăruite artiștilor de pictori și autori; programe, scrisori. Muzeul Teatrului Mare a primit nu de mult schițele lui Kustodiev la portretul lui F. I. Șaleapin, portrete ale cîntărețului în cabina artiștilor de la fostul teatru Mariinsk, executate de pictorul Eliseev, și alte materiale.

În prezent, comisia elaborează un plan pentru o expoziție. Planul cuprinde două teme principale: „Șaleapin — reformator în domeniul artei de operă, luptător nem-păcat împotriva șablonului și a convenționalismelor teatrale” și „Șaleapin — propagandist al muzicii ruse peste hotare”.

Literatura unor popoare renăscute

Revoluția din Octombrie le-a adus libertatea și posibilitatea dezvoltării culturale. Astăzi, hakașii, tuvini și komii, care înainte nu avuseseră nici măcar scriere proprie, au o literatură originală, iar poezii și scriitorii lor sînt cunoscuți și peste hotare. În numărul 2 din anul acesta al revistei „Zname” a apărut un articol în care se vorbește despre dezvoltarea acestor literaturi. Dintre scriitorii tuvini, cel mai cunoscut sînt Salciak Toka, al cărui roman „Cuvîntul aratului” a fost tradus în numeroase limbi străine. Scriitorul O. Sagan-oola vorbește în povestirile sale despre nașterea clasei muncitoare în Tuva, țara de păstori nomazi. Alături de proză, se dezvoltă poezia și dramaturgia. Printre cele mai de seamă creații poetice sînt scotite „Primăvara cea mare” a lui V. Erenci, „Mothve de stepa” a tînrului poet I. Kuznețev, în care sînt cîntate sentimentele înalte ale oamenilor sovietici: prietenia, fidelitatea, dragostea.

Restaurarea „Grotei lui Griboedov”

Se știe că marile dramaturg ruse Griboedov, autorul pieselor „Prea multă mîntre strică”, și-a petrecut o parte din viața pe meleagurile gruzine. Un monument de acolo îi perpetuează amintirea. La Tbilisi e în curs de restaurare acest monument, numit „Grotă lui Griboedov”, care se distinge prin arhitectura sa gîngășă și desăvîrșită. Fațada grotii, construită în mare parte din calcar, a suferit mult de pe urma vremii.

În momentul de față partea calcaroasă a fațadei grotii este înlocuită cu bazalt, piatră deosebit de frumoasă și rezistentă; dășumeaua și partea inferioară a pereților sînt făcute din lespezi de marmoră.

De asemenea, s-a putut restaura complet textul inscripției sterse; în ajutorul acestui lucru a venit o fotografie rară făcută de istoricul Platon Ioseliani.

Din inscripție reiese că monumentul lui A. S. Griboedov a fost ridicat în 1832 de către soția sa Nina, fiica prietenului Alexandr Ciavclavdze.

Acest fapt este confirmat și de o știre apărută în una din cele mai populare reviste din acea vreme „Moskovski telegraf”, din 1832 (nr. 23): „Întreaga Rusie derînge pierderea unuia din cei mai apleși și ai săi, demn de a fi omîntit alît prin calitățile sale morale și prin înzestrarea lui poetică” — așa începe nota publicată în revistă despre mormîntul scriitorului. Vorbînd despre minăstirea S. David și despre munții pe care e construită ea, autorul scrie: „Acest loc îi plăcea enorm de mult lui Griboedov. Odată, el a denumit acest loc proprietate poetică a Tiflisului (Tbilisi). Despre această minăstire a și pomenit în tragedia sa: „Nopți gruzine”. Parcă presimțind că nu se va mai întoarce din Persia, Griboedov, în trecere, pentru ultima oară, prin Eravan, îl spunea adesea, glumind, tîneretii sale soții: „Nu-mi lăsa oasele în Persia: dacă voi muri acolo înmormînteză-mă la Tiflis, la minăstirea S. David”. Dorișna poetului s-a împlinit... Soția lui a îndat deasupra osemîntorilor sale un monument. Sculptura monumentală și piedestalul au fost făcute la Moscova de cunoscutul artist Kampioni”.

Proiecte de viitor

— Desigur, exigența publicului crește de la spectacol la spectacol. Ce plănuiți spre a ridica teatrul de estradă la nivelul cerut de spectator?

— Gîndurile noastre, ale actorilor de estradă, se îndreaptă cu încredere spre viitor. Urmind pilda teatrului de estradă sovietic, ne gîndim să introducem și la noi acrobazi, numere comice și numere de dans popular, mult gustate de publicul sovietic și care o să placă, sint convins, și publicului nostru. Tot așa ne vom strădui să înmănușim, asemenea teatrului de estradă sovietic, pe toți actorii de estradă din țară, să le coordonăm munca, să le combinăm spectacolele reușite, pe care o să nu le păstrăm numai pentru Capitală, ci să le trimitem pînă în cel mai îndepărtat colț de țară. Totodată, ne gîndim la formele cele mai potrivite pe care le-am putea folosi în vederea unui larg schimb de experiență, în primul rînd cu actorii sovietici ai genului. Din bunele tradiții ale teatrului, vom păstra și dezvoltă cupletul satiric-politic al lui Tănase, străduindu-ne nu numai să alegem dar și să înțelegem problemele pe care le aducem pe scenă, pentru a fi cit mai aproape de inima spectatorului, de năzuințele și de lupta lui.

— Și, totuși, din vechea revistă ați păstrat unele lucruri, ca de pildă cupletele.

— Desigur, părțile bune din vechiul teatru de revistă le-am păstrat. Cupletul „Fără mînuși” este de fapt ideea regre-tului Tănase, cu care am lucrat odinioară. Printre romanțele siropase, tam-tamul tobelor, sau cupletele pornografice, gustate de „selectul” public burghez, se mai strecurau din cînd în cînd cuplete care satirizau năruvirile claselor stăpînitoare. Noi folosim ceea ce era bun în tradiția teatrului de revistă românesc din trecut și, luînd pildă de la experiența bogată a es-

— Ca să întrebunțăm expresia pe care ați folosit-o, bineînțeles în sensul pe care i-l-ați dat, vă rugăm să ne vorbiți despre felul cum l-ați „lurat” pe Sokolski?

— În teatrul nostru de estradă — zice N. Stroe — am început să aplicăm metoda lui Sokolski și, deseori, cînd colînd uzinele și fabricile în căutare de subiecte, sint tot mai mulți aceia care, pătrunși de însemnătatea efectelor acestui gen de satiră, își furnizează cu plăcere cazuri interesante. Ar părea curios, dar tot spectatorii sint aceia care furnizează „benzina”

Și ceva despre spectator

— Ca să întrebunțăm expresia pe care ați folosit-o, bineînțeles în sensul pe care i-l-ați dat, vă rugăm să ne vorbiți despre felul cum l-ați „lurat” pe Sokolski?

— În teatrul nostru de estradă — zice N. Stroe — am început să aplicăm metoda lui Sokolski și, deseori, cînd colînd uzinele și fabricile în căutare de subiecte, sint tot mai mulți aceia care, pătrunși de însemnătatea efectelor acestui gen de satiră, își furnizează cu plăcere cazuri interesante. Ar părea curios, dar tot spectatorii sint aceia care furnizează „benzina”

— Și, totuși, din vechea revistă ați păstrat unele lucruri, ca de pildă cupletele.

— Desigur, părțile bune din vechiul teatru de revistă le-am păstrat. Cupletul „Fără mînuși” este de fapt ideea regretului Tănase, cu care am lucrat odinioară. Printre romanțele siropase, tam-tamul tobelor, sau cupletele pornografice, gustate de „selectul” public burghez, se mai strecurau din cînd în cînd cuplete care satirizau năruvirile claselor stăpînitoare. Noi folosim ceea ce era bun în tradiția teatrului de revistă românesc din trecut și, luînd pildă de la experiența bogată a es-

AL. BRATESCU

Viața A.R.L.U.S.

Să răspundim larg metodele înaintate sovietice!

Lucrările conferinței organizației A.R.L.U.S. din orașul Turda au acordat o deosebită importanță dezbaterii problemelor activității desfășurate de organizațiile A.R.L.U.S. din întreprinderi și fabrici.

Conferința orașenească A. R. L. U. S. Turda

Își depășesc zilnic planul cu 40-45%. Alexandru Rusu, de la „Electro-ceramica” a avut dreptul muncitorii să se debaraseze de procedeele învechite și să-și însușească metodele înaintate sovietice.

cercuri ca, de pildă, cel de la fabrica de produse chimice, au cerut material documentar adecvat preocupărilor colectivelor întreprinderii, dar comitetul orașenească n-a găsit posibilitatea de a satisface aceste cerințe.

Comitetul orașenească A.R.L.U.S. — a spus printre altele delegatul Albert Iacob — a neglijat activitatea cercurilor de pe șantierul de construcții. De aceea, aici nu putem vorbi din păcate de contribuția concretă a cercurilor A.R.L.U.S. în aplicarea experienței sovietice.

Din darea de seamă cit și din discuții a reieșit că în ultima perioadă, comitetul orașenească a dat mai multă atenție îndrumării cercurilor în vederea popularizării pe scară largă a experienței sovietice.

Numeroși ingineri și tehnicieni au răspuns chemării cercurilor A.R.L.U.S., luând parte activă la răspunderea, în rîndul muncitorilor din întreprinderile orașului Turda, a metodelor înaintate sovietice.

Delegații la conferință au subliniat faptul că în urma acțiunilor întreprinse de organizațiile A.R.L.U.S. în scopul răspîndirii experienței sovietice, numeroși muncitori și-au însușit în practică rolul de fiecare zi, metodele înaintate de muncă sovietice.

Delegatul cercului de la întreprinderea „Silica”, Ion Șorban, a arătat că brigăzile de calitate de la secția fier, conduse de Paraschiva Topan și Maria Baciu — organizate după modelul celor sovietice —

Unii delegați au scos în evidență munca specialiștilor — cunoscătorii ai limbii ruse — care, urmărind zilnic presa și revistele de specialitate sovietice, ajută birourile cercurilor A.R.L.U.S. să popularizeze cu promptitudine cele mai noi realizări ale tehnicii sovietice.

În cuvîntul lor, delegații la conferința organizației A.R.L.U.S. din orașul Turda au spus că înveștă și multe lipsuri ce s-au manifestat în activitatea comitetului A.R.L.U.S.

Delegații au mai arătat că multe

Comitetul orașenească A.R.L.U.S. — a spus printre altele delegatul Albert Iacob — a neglijat activitatea cercurilor de pe șantierul de construcții. De aceea, aici nu putem vorbi din păcate de contribuția concretă a cercurilor A.R.L.U.S. în aplicarea experienței sovietice.

Comitetul orașenească A.R.L.U.S. — a spus printre altele delegatul Albert Iacob — a neglijat activitatea cercurilor de pe șantierul de construcții. De aceea, aici nu putem vorbi din păcate de contribuția concretă a cercurilor A.R.L.U.S. în aplicarea experienței sovietice.

Delegații au mai arătat că multe

FLORICA SAVA

Impotriva formelor învechite de activitate

Cu fiecare zi, oamenii muncii manifestă un interes crescînd față de activitatea organizațiilor A.R.L.U.S. — a declarat, la conferința orașenească A.R.L.U.S. Bacău, delegatul Const. Floareș. El cer și așteaptă ca aceste organizații să se înființeze prin mijloace vii, interesante, tot ce apare nou, deosebit, în Uniunea Sovietică.

Conferința orașenească A. R. L. U. S. Bacău

prinderii și instituțiilor din oraș, cum au fost jurnalele vorbit de actualități tehnice și științifice din U.R.S.S., organizat la Tribunalul popular, înălțarea dintr-oameni de știință de la Academia R.P.R. din Iași și o serie de jurnale în producție, de la fabrica de hirtie „Steaua Rosie” din Bacău, ca scopul de a aprofunda problemele aplicării experienței sovietice în această ramură a producției industriale, referențele cu privire la rezultatele aplicării metodelor sovietice Bliun, Lunin-Papavin și Klavdia Baranovskaia, prezentate de mecanicii cîntărilor Ion Muș și Leonie Constantin, precum și schimbul de experiență privind aplicarea experienței sovietice în medicină, înființarea cercurilor A.R.L.U.S. de la Spitalul de Stări din Bacău și cel din Piatra Neamț. Ați darea de seamă, cit și discuțiile au subliniat și alte manifestări, care au atras interesul participanților atît prin actualitatea temelor tratate cit și prin varietatea mijloacelor de prezentare.

numeroși delegați, a reieșit, însă, că atît comitetul orașenească cit și cele mai multe birouri de cercuri au acordat prea puțină atenție folosirii unor forme vii, atrăcătoare, în munca lor.

Organizațiile A.R.L.U.S. care au ca sarcină înființarea a tot ce este nou în U.R.S.S. folosesc de cele mai multe ori metode învechite, neîndeștate de atrăgătoare — a arătat tov. Aurel Moscovici.

Delegații cercurilor din Bacău, exprimînd părerea masei de membri A.R.L.U.S. din oraș, au arătat că multe manifestări, menite să prezinte temele actuale, de deosebită importanță, nu au fost destul de interesante toam datorită faptului că sînt prezentate în forme învechite.

Delegații au arătat că dacă asemenea manifestări mai au totuși loc, acest lucru este o consecință a formismului de care a dat dovadă vechiul comitet orașenească cit și numeroase birouri de cercuri.

Delegații la conferință au cerut noului comitet să îndlătore

V. DASCALU

Pentru o justă orientare către problemele agriculturii

În zilele de 26-27 martie, în aula Institutului tehnic din Galați, au avut loc lucrările conferinței raionale A.R.L.U.S. Galați.

Conferința raională A. R. L. U. S. Galați

raionale în agricultură. Colectivistiți gospodării din Pechea și Caza Vodă, folosind metodele sovietice popularizate, au aplicat semănăturii porumbului în cuburi așezate în pătrat, obținînd recolte de 2.500 și respectiv 2.250 kg la ha.

la G.A.S. Brates, a arătat și el că, datorită lipsei de control și îndrumare, în cercul său nu s-a ținut de mai bine de un an de zile nici o sedință, iar munca s-a desfășurat la întâmplare. Critici asemănătoare au adus comitetului și tov. Calabagiu Tudor, Călin Petre și Păuna Ștefan, colectivistiți.

Subliniind importanța activității cercurilor A.R.L.U.S. pentru dezvoltarea agriculturii în raion, numeroși delegați și invitații la conferință, printre care tovarășii Savu Iorgu, Asulanței Vasile și Dumitriu Dumitru, au scos în evidență paralelul care realizează și unele lipsuri. S-a arătat că metodele sovietice menite să sprijine străduințele lăranilor muncitorilor pentru obținerea unor recolte bogate nu au fost popularizate destul de sistematic. Metoda marea și semănăturii porumbului în cuburi în pătrat, de pildă, sau metodele mecanice de întindere a culturilor, au fost sporadic aplicate și numai în unele comune, acolo unde cercurile s-au orientat just și au avut inițiativă. De asemenea, comitetul raional nu a satisfăcut cererile zecilor de lăranii muncitorilor din numeroase comune și sate ale raionului, de a se populariza organizarea vieții și muncii în colhozurile sovietice, rezultatele obținute de pe urma muncii colective. Vorbitorii au considerat ca o lipsă a comitetului și faptul că nu a lucrat organizat în vederea răspîndirii experienței agrotehnicilor înființate în sectorul socialist al agriculturii din raion.

Subliniind nivelul înalt critic și auto-critic în care s-au desfășurat lucrările sale, conferința raională A.R.L.U.S. Galați a adoptat o hotărîre în care au fost incluse propunerile făcute de delegați și în care sînt prevăzute sarcini concrete pentru noul comitet raional.

Tov. Sandu Ion, delegat al cercului de

B. ALEXANDRU

NE SCRIB CORESPONDENȚII

PLOEȘTI: În întîmpinarea conferinței orașenești, cercul A.R.L.U.S. nr. 2 de la întreprinderea „Feroamă” din Ploiești a organizat o serie de noi acțiuni menite să popularizeze lupta Uniunii Sovietice pentru apărarea păcii. Astfel, vor avea loc două jurnale vorbite despre realizările Uniunii Sovietice în aplicarea energiei atomice în scopuri pașnice. De asemenea, cercul duce o susținută activitate de popularizare a metodelor de muncă sovietice, confecționînd fotomontaje care oglindesc realizările oamenilor sovietici pe drumul construirii comunismului și a. În planul de muncă al cercului s-a prevăzut, de asemenea, să se popularizeze realizările cu care oamenii sovietici întîmpină ziua de 1 Mai. Pe baza acestor obiective, bi-

roul cercul A.R.L.U.S. nr. 2 a chemat la întrecere celelalte cercuri din întreprindere.

ION STOICA
correspondent voluntar

ARAD: La întreprinderile comunale s-a deschis zilele trecute expoziția „Aspecte din activitatea A.R.L.U.S.”.

Prin fotografi și grafice, expoziția oglindește cum, an de an, activitatea cercului A.R.L.U.S. a devenit mai interesantă, mai bogată. Decă în 1950, în întreprindere erau 150 membri, astăzi se numără peste 300. De asemenea, abonamentele la presa A.R.L.U.S. au crescut de la 20 la 70 de exemplare.

A crescut și numărul conferințelor, convorbirilor și altor acțiuni culturale organizate de cerc.

AUREL ANGHIUȘ
correspondent voluntar

RIMNICU VILCEA: Comitetul raional A.R.L.U.S.-Rimnicu Vilcea a și început pregătirile pentru încheierea anului școlar în învățămîntul popular de limbă rusă. Una din măsurile luate o constituie pregătirea de către elevii cursurilor populare a unor programe artistice în limbă rusă.

ACESTE programe vor fi prezentate în cadrul emisiunilor locale ale stațiilor de radioamplificare precum și cu prilejul diferitelor manifestări ale cercurilor.

Primul curs popular care a prezentat un program bogat la stația de radioamplificare din orașul Rimnicu Vilcea este cel de la întreprinderea M.A.T. Programe interesante, pregătite cu

multă grijă, au prezentat și elevii cursurilor populare din Ocnele Mari, satul Copăcel ș.a.

NICOLAE STOICA
correspondent voluntar

FAGARAȘ: Membrii comitetului raional A.R.L.U.S. Făgăraș și-au propus ca în cîstea conferinței raionale să instruiască și să îndrume concret, într-un termen cit mai scurt, noile birouri ale cercurilor.

Astfel, fiecare membru și-a luat răspunderea de a îndruma activitatea unui grup de cercuri. La această acțiune a fost antrenat și un număr însemnat de membri ai activului obștesc.

BUCUR STOICIU
correspondent voluntar

Salvarea Galeriei de pictură din Dresda

De curînd a fost publicată hotărîrea Guvernului Sovietic de a preda Republicii Democratice Germane tablourile aparținînd Galeriei de pictură din Dresda, care se aflau în Uniunea Sovietică.

General de armată I. PEHOV

Aprape 750 de remarcabile opere de pictură, dintre care multe sînt comori de neprețuit ale artei mondiale, au fost salvate de către trupele sovietice în zilele Marelui Război pentru Apărarea Patriei, în decursul luptelor purtate pe teritoriul Germaniei.

În legătură cu aceasta, aș vrea să povestesc cum a fost salvată Galeria de pictură din Dresda.

În primăvara anului 1945, cînd era foarte evidentă inevitabilitatea înfrîngerii Germaniei hitleriste, unități mari ale aviației americane au bombardat crunt localitatea Dresda. Orașul nu dispunea de o garnizoană mare și, în situația din acea vreme, atacul aerian asupra Dresdei nu era deloc necesar. Cu toate acestea, bombardierile americane au distrus în clipă metodic pe timp de noapte, în decurs de cîteva ore, orașul acesta lipsit de apărare.

Drept rezultat al bombardamentului barbar, nejustificat de vreo necesitate militară, toată partea centrală a orașului a fost distrusă. Au pierit aproximativ 300.000 de locuitori pașnici — bătrîni, femei, copii. Au fost distruse construcțiile comunale, întreprinderi industriale, uzina electrică, podurile de peste Elba. Cele mai frumoase clădiri din oraș, minunate monumente de arhitectură — palate, teatre, muzee — au fost transformate în ruine.

Viața orașului a fost paralizată pentru un timp îndelungat. Fără ajutor din afară, populația orașului Dresda, care suferise crunt, nu ar fi putut efectua lucrările de refacere. Unitățile Frontului 1 Ucrainean i-au acordat un sprijin prețios.

Din ordinul mareșalului Uniunii Sovietice, I. S. Konev, comandantul trupelor de pe acest front, populația a fost ajutată îndeosebi cu însemnate cantități de alimente. Au fost repartizate de asemenea unități de geniu pentru lucrările de refacere a uzinei electrice, a poștei, a întreprinderilor de deservire a populației și a podurilor.

În orașul nimicim fără milă, cu multă ușurință s-ar fi putut pierde și distrage definitiv foarte prețioasele monumente culturale care îmbogățesc orașul Dresda. De aceea, atenția unităților noastre a fost îndreptată spre instituțiile de cultură și

mai ales spre Galeria de pictură din Dresda, care se bucură de un renume mondial.

Cercetările întreprinse au arătat că clădirea Galeriei a fost distrusă și arși iar întregul ei fond artistic a fost transportat într-un loc necunoscut. După cercetări minuțioase, cu ajutorul personalului Galeriei rămas în viață și al conducătorilor orașului, comorile de artă au fost găsite în munși, la mare depărtare de Dresda. Multe picturi erau ascunse și aruncate în dezordine prin niște ascunzături asemănătoare peșterilor.

Aerul foarte umed și înăbușitor, apa care se scurgea pe pereți — iată condițiile în care se aflau pinzele de neprețuit ale lui Rafael, Tizian, Velasquez, Murillo, Rembrandt, Van Dyck, Rubens, Dürer și alte comori prețioase.

Însă cel mai mare pericol consta în faptul că peșterile și intrările lor erau minate și ar fi putut exploda în orice clipă. Armata Sovietică a împiedicat această crimă monstruoasă.

După indicările comandantului unităților frontului, au fost îndepărtate minele din locurile unde se păstrau aceste valori artistice, s-a pus o pază de nedește și au fost invitați din Moscova specialiști în problemele artelor plastice.

Sub conducerea specialiștilor sosiți, întreg fondul artistic aflat în peșteri a fost transportat într-un palat din împrejurimile orașului. Acolo, întreaga colecție de pictură a fost verificată de către specialiștii sovietici împreună cu reprezentanții ai opiniei publice din Dresda, s-a alcătuit un inventar prețios și fiecare operă a fost ambalată cu grijă.

Nu se poate să nu remarcăm aici interesul deosebit față de arta marilor maeștri care a fost manifestat de soldații și ofițerii care au avut prilejul să admire comorile găsite.

În fața vesticitei „Madona Sixtină” a lui Rafael, în fața pinzelor lui Rembrandt și Rubens, Tizian și Veronese și a altor capodopere ale artei mondiale, stăteau ore întregi ostașii aceștia pătrunși încă de însuflețirea arzătoare a luptelor ce le-au purtat.

Ei nu erau cuprinși doar de o simplă curiozitate.

Interesul adînc, înțelegerea măiestriei ei înalte, inspiratoare de pasiuni și a caracterelor omenești fixate în aceste ta-

blouri reieșeau din observațiile și aprecierile ostașilor care își comunicau impresiile asupra celor văzute.

Și cu toate că aceste opere au fost create în epoca îndepărtată de noi a Renașterii și în secole următoare, ostașul sovietic a înțeles din piesele de pictură clasică lucrul cel mai principal, ceea ce face nemuritoare aceste creații ale genului omenirii.

În acest interes adînc, și-a găsit expresia înalta cultură proprie oamenilor sovietici — creatorii ai unei epoci noi în istoria omenirii.

În condițiile din acea vreme, în Dresda era imposibil să se organizeze păstrarea sigură și în bune condiții a acestei colecții de comori. Cu permisiunea guvernului, colecția de picturi salvată a fost trimisă la Moscova.

Astfel s-a reușit să se preîntîmpine o eventuală pierdere și să se păstreze opere de artă de o valoare uriașă, adunate la Dresda în decurs de două secole.

În actualul minunat al salvării Galeriei de pictură din Dresda s-a manifestat cu deosebită claritate nivelul înalt de cultură al Armatei Sovietice, educația nobilă, umană a soldatului sovietic, a ofițerului sovietic.

În zile de lupte încordate, nemaivăzute, ostașii Armatei Sovietice au dat dovadă de un adînc respect față de valorile culturale ale fiecărei țări în care au înfăptuit misiunea lor eliberatoare. Ei au arătat cea mai mare grijă pentru păstrarea acestor valori, au fîrît de distrugere teatre și muzee, galerii de pictură și monumentele vestite de arhitectură. Se pot da o mulțime de exemple de acest fel. În luptele crunte pentru Königsberg a rămas neatins mormîntul lui Kant; s-a păstrat monumentul lui Schiller. Îndată după intrarea în Viena, ostașii noștri au căutat mormintele lui Beethoven și Strauss și au depus pe ele coroane.

În condițiile luptelor aprige, pășind pe pîmîntul unor țări din Europa, ostașii Armatei Sovietice și-au exprimat necomptent sentimentele nobile de respect față de comorile culturii naționale, au dat dovadă de grijă față de monumentele culturale pe care le era fiecare popor.

Comorile Galeriei de pictură din Dresda salvate de ostașii sovietici sînt restituite acum poporului german. Acest act de restituire a minunatelor opere de artă va servi la întărirea și dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie între popoarele sovietic și german.

(Din „Pravda”)

Intr-un hotel regional

Îndeplinirea sarcinilor redactionale se apropie de sfîrșit. În carnetul meu de însemnări am notat tot ce mă interesa desigur vechiul oraș Orenburg, care poartă astăzi numele marelui aviator Valeri Cikalov. Orașul m-a impresionat prin aceea imbinare ciudată a vechiului și noului pe care l-a adus cu sine ziua de astăzi.

IRINA VOLK

Mai aveam de petrecut o singură noapte la hotel. Împreună cu fotoreporterul am luat loc la masă pentru a cerea însemnările. În hotel era liniște și, deodată prin ușa întredeschisă răzbi pină la mine o discuție destul de interesantă:

— Te-ai apucat de un lucru important, Vera! Nu e atât de ușor pentru o brigadă de femei să desțelenească pîmîntul: pîmîntul e uscat, stepe pustie... Iar voi sînteți tinere, vreți să vă distrați!

În glasul femeii se simțea acea căldură, acel zîmbet binevoitor pe care oamenii mai vîrstnici îl adresează celor tineri, în dorința de a-i îmbărbăta. Apoi, am auzit vocea aceleia pe care o chema Vera:

— Nu prea aveți motive să ne lăudați: oare numai noi muncim la desțeleneșirea pîmînturilor? Iar în privința distracțiilor putem spune că iară am dus-o bine de tot. Dar noi vara nu ne plictisim, căci ne vizitează des ansambluri teatrale și caravane cinematografice. Așa că, viața noastră din stepe este foarte veselă...

Vera vorbea cu multă sinceritate, uînd probabil în acea clipă o mulțime de greutăți care se ivesc atunci cînd oamenii lucrează în nemărginitele stepe ale Orenburgului — unde timp de secole nu creștea decît colibia pufoasă prin care zburda droșile grase.

Deodată, Vera exclamă:

— Dar ce tot îți vorbesc despre mine, Irina Feodorovna? Dar dumneata? Doar ai fost secretara comitetului raional de partid și din proprie inițiativă ai plecat să lucrezi în cel mai înnoțat colhoz. Iar acum, de cînd ai fost aleasă președinte, acest colhoz a devenit tot atît de cunoscut ca și altele...

În hol-ul hotelului am făcut cunoștință cu Vera Kanțiber — ea brigăzile de trac-

toare de la S.M.T. Teplovsk și cu președintele colhozului „Cikalov”, Irina Feodorovna Danilova. Am vorbit despre o mulțime de lucruri, despre pîmînturile desțelinite, despre gospodăria mare și complicată a colhozului „Cikalov”, despre oamenii pe care îi conduce Irina Feodorovna Danilova.

În hol s-au strîns locatarii odăilor învecinate.

Intr-un colț s-a încins o discuție animată între Varvara Feodorovna Gorșenina, profesoară emerită a R.S.F.S.R., și Maria Stepanovna Ozerțova, o tinără muncitoare din orașul Orsk, deputată în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Femeile discută multă vreme despre copii, despre importanța legăturii dintre părinți și profesori. Profesoara cea vîrstnică, distinsă pentru munca sa cu ordinea „Lenin” și „Steagul Roșu al Muncii”, a ieșit anul trecut la pensie, însă mai continuă să lucreze: scrie cărți despre experiența sa în domeniul pedagogic.

Vera Kanțiber ne arată darurile pe care le-a cumpărat pentru rude. Pe spatele scaunului atîrnă un mare șal plușat.

— Și pe asta l-ai cumpărat? — o întrebă Danilova.

— Nu, l-am lucrat eu, răspunde Vera cu mîndrie.

În cele din urmă, cineva propuse să bem ceaiul împreună. Cu acest prilej am făcut cunoștință cu încă două tovarășe: Agripina Ivanovna Cerkașina, președinta sovietului sătesc din Medvedovsk, și cu Vera Filipovna Cernișeva, directoarea S.M.T.-ului Vastlevsk.

Mi-am adus aminte că am mai zărit-o pe Cerkașina în biroul președintelui sovietului regional în timp ce ținea în mîini o foaie de calc și vorbea emoționată:

— Am planificat trei sute de locuri! Ne va costa peste 500.000 de ruble. Vom avea un adevărat teatru, nu un club!

În camera de odîină răzbași glasuiri vesele. Au sosit 100 de tinere profesoare ca să asiste la un seminar. Ne-am luat rămas bun de la noile cunoștințe.

— Am aștepta planuri... exclamă visătoare Olga Petrova, care a absolvit instituțiul pedagogic abia de un an.

— Olee, fii atentă. Cum sosește primăvara, tu devii visătoare — glumește Varvara Gorșenina.

— Degeaba mă necăjești, Varvara Feodorovna. Să știi că primăvara dă aripi gîndurilor mele!

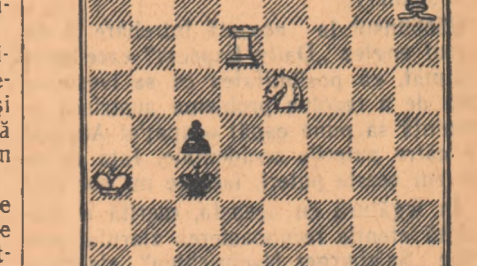
M-am despărțit tîrziu de noile mele cunoștințe. M-am gîndit mult la munca lor interesantă, la planurile lor îndrăznețe, la tinerețe și la primăvară.

Problema Nr. 2 A. STUDENETKI

(„Șahmat” v. S.S.S.R., 1953)

MAT ÎN 3 MUTĂRI

(Controlul poziției. Alb: R3, Td6, Nf7, Ce5. Negru: Rc3, Pc4).

Dacă se adaugă un pion negru la a5, atunci rezultă o altă problemă, tot cu mat în 3 mutări, o soluție complet diferită față de prima.

Performanța tînrului maestrului Boris Spasski

După cum se știe, în recentul campionat al U.R.S.S., care s-a terminat cu victoria la egalitate a marilor maeștri Gheller și Smolov, tînrul Boris Spasski a înregistrat o performanță deosebit de valoroasă, clasîndu-se pe locurile 3-6, la egalitate cu campionul mondial Mihail Botvinnik, cu marele maestru T. Petrosian și cu maestrul G. Ilivki. Remarcabil este însă nu numai rezultatul sportiv, ci și calitatea partidelor jucate de Spasski, care numără printre învinșii săi chiar pe Gheller. Iată această partidă:

APĂRAREA NIMZOVICI

ALB: E. Gheller NEGRU: B. Spasski

1.d4 Cf6 2.c4 e6 3.Cc3 Nf4 4.a3 Nc3+ 5.bxc3 c5 6.e3 Cc6 7. Nd3 d6 8. Ce2 b6 9.0-0 Dd7 10.e4 Na6 11. Ng5 0-0-0 (Spasski joacă foarte îndrăzneț. Rocaile în părți diferite duc de obicei, la un joc complicat, dar nu lipsit de primejdie) 12.Cg3 h6 (Negru nu acceptă sacrificiul de pion prin 12... cxd4 13.cd4 C:c4 deoarece albul ar fi răspuns 14. Ch5!) 13.N:f6 (Probabil mai bine era 13.Ne3) 13...g:f6 (Deschiderea coloanei „g” dă negrului acum un atac puternic) 14.Ch5 c:d4 15.cd4 C:d4 16.C:f6 De7 17.Da4 Nb7 18.Ch5 (La 18.Cd5? negrul n-ar fi acceptat sacrificiul, ci ar fi răspuns 18... Dh4!) 18...Thg8 19.Dd1 (Pionul a7 nu putea fi luat din cauza 19...T:g2! 20.R:g2 N:e4+ urmat de D:a7. Se putea juca și 19...Gf3+ 20.Rh1 Dh4 21.g:f3 D:h5 22.Ne2 N:e4 cu avantaj decisiv pentru negru) 19...f5! 20.Tel Dh4 21. f4 e5! 22.Tel c:f4 23.Nf1. (După aceasta, albul pierde calitatea, dar oricum albul nu avea apărare suficientă. La 23.Rh1 ar fi urmat Tg4) 23...De1! 24.De1 C:b5+ 25.Rf2 C:e1 26.Te1 f3! 27.g:f3 f:e4 28.f:e4 Td8+ 29.Rc3 N:e4! 30.Nb3+ Nf5 31.N:f5+ T:f5 și albul a cedat.

Sașa Cijov s-a împrietinit repede, în hotelul hotelului, cu Xenia Prokofievna Lapina, directoarea căminului de copii, și cu Irina Feodorovna Danilova.

— Mama și tatăl meu vor lucra departe, în stepă — explică Sașa.

Cui nu-i conviene perspectiva reglementării problemei austriace

Numerosele ecouri apărute cu privire la comunicatul Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. în problema tratatului de stat cu Austria se împart, după caracterul lor, în două categorii.

Observatori obiectivi constată cu satisfacție că întrevăderile dintre ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. — V. M. Molotov, și ambasadorul Austriei la Moscova, N. Bischoff, au dus la rezultate pozitive din punctul de vedere al perspectivei reglementării problemei austriace. Opinia publică mondială apreciază cum se cuvine năzuința guvernului sovietic de a rezolva problema austriacă în interesul săbirii încoadării internaționale. Mulți observatori străini recunosc caracterul pozitiv al noilor propuneri sovietice. „Daily Express” scrie: „Ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., Molotov, a făcut un pas important spre încheierea tratatului de stat cu Austria”. O serie de publicații acordă o deosebită însemnătate consimțământului dat de guvernul sovietic ca problema cu privire la acordul cu Austria să fie discutată separat, în cadrul unei conferințe a celor patru puteri cu participarea Austriei. Ziarul suedez „Dagens Nyheter” publică comunicatul, scrie că „propunerea rusă este o manifestare a dorinței de întindere între marile puteri”.

În această privință, scrie ziarul „New York Times”. Acest ziar este nevoit să recunoască că noua propunere sovietică „a înlăturat impasul care exista după Conferința de la Berlin”. Totuși, după această măturătură, ziarul avertizează Austria că, așa cum subliniază reprezentanții Departamentului de stat al S.U.A., „orice înțelegere obținută la Moscova, în cazul că Raab va merge acolo, nu poate fi obligatorie și pentru celelalte țări — Statele Unite, Anglia și Franța”.

Este cu desăvârșire limpede că aceste sonajii și declarații au un singur scop — de a pune bețe în roate tratativilor în problema austriacă.

Din acest punct de vedere trebuie să ne îndreptăm atenția și asupra comunicatului transmis la 25 martie de agenția United Press din Washington. În acest comunicat, despre întrevăderea ambasadorului austriac în S.U.A., Gruber, cu secretarul de stat Dulles, se arată, pe ton amenințător, că în cazul plecării lui Raab la Moscova „este îndoielnică și va asuma unele obligații în legătură cu tratatul de stat cu Austria, fără să se consulte cu Statele Unite, Anglia și Franța”.

Nici Londra nu este mai prejos de Washington. „Cercurile diplomatice din Londra” își exprimă după cum relatează presa, în primul rând, o speranță; cancelarul austriac „după toate probabilitățile, va cere înainte de a pleca la Moscova, unele precizări”. În al doilea rând, afirmă că, invitarea reprezentanților Austriei la Moscova, ar fi îndreptată, chiar, spre „înlăturarea puterilor occidentale din tratative cu privire la Austria”.

„Cercurile diplomatice din Londra” știu, desigur, foarte bine că acest lucru nu este adevărat, că nu este vorba despre înlăturarea puterilor occidentale de la tratative cu Austria, ci despre felul cum să acționeze ele în practică împreună cu Uniunea Sovietică și Austria pentru reglementarea problemei austriace. De ce să aruncăm umbra unui nor asupra unei zile senine?

Răspunsul la această întrebare îl dă ziarul englez „Daily Express” care scrie „armat, că posibilitatea ce se ivește acum de a rezolva problema austriacă amenință să pună capăt ocupației Austriei de către puterile occidentale. Îată de ce se tem aceste puteri, îată ce nu vor ele!”

În legătură cu aceasta, merită o deosebită atenție recunoașterea ziarului austriac „Salzburger Nachrichten”, ale cărui

relații strînse cu autoritățile de ocupație americane din Austria nu constituie un secret pentru nimeni. „Retragerea totală a trupelor din Austria — scrie ziarul — inclusiv a celor americane, engleze și franceze și neutralitatea completă a țării, cerută de Moscova, ar forma, imediat după intrarea în vigoare a acordurilor de la Paris, o spărtură în pozițiile occidentale în Europa centrală”.

O dovadă că această concepție, expusă de ziarul din Salzburg, nu este o descoperire proprie, o constituie repetarea, aproape literală, a aceluiași conținut de către ziarul vest-german „Frankfurter Allgemeine Zeitung”. „În capitalele occidentale se presupune — potrivit ziarului acestui ziar — că ar fi foarte nepăcut dacă din sistemul defensiv (cette agressive — N.R.) vest-european ar cădea veriga de legătură austriacă. În concepția apuseană, Austria este un factor important care fortăreață al Paltor și ca o nouă verigă de legătură. Puterile occidentale dispun de argumente serioase și împotriva propunerii guvernului sovietic ca Austria să-și ia angajamentul să nu admită crearea pe teritoriul său de baze militare străine”. „De aceea — pune punctul pe i ziarul vest-german — cei de la Viena nu sînt surprinși de comentariile atît de negative din capitalele occidentale cu privire la tratativele austro-sovietice”.

Rezervind Austriei rolul de „o fortăreață al Paltor” pentru Blocul Atlantic, puterile occidentale, după cum relatează presa, nu intenționează să ia măsuri nici împotriva pericolului Anschluss-ului urzit de militarismul german. Pentru înșelarea opiniei publice apar pe scenă politicieni din Germania occidentală care neagă pericolul Anschluss-ului. Astfel de declarații, care nu conving niciodată pe nimeni, sînt foarte frecvente în ultimul timp. Fără îndoială, acest lucru nu este întîmplător și reprezintă o încercare de a diminua însemnătatea propunerii guvernului sovietic. Vice-cancelarul Germaniei occidentale, Blöcher, a declarat, în interviul acordat ziarului austriac „Neue Tageszeitung”, că „nu există nici un fel de problemă cu Anschluss-ului”. Von Brentano, unul din liderii partidului lui Adenauer, care se află la Londra, a dat de asemenea un interviu — și trebuie să presupunem că nu fără știrea ospitalierilor săi stăpîni — în care a afirmat că Adenauer este împotriva Anschluss-ului „acum și în orice perioadă viitoare”.

În legătură cu aceasta, trebuie să subliniem, în primul rând, că nimeni nu este obligat să se încreadă în declarațiile politicienilor care urmăresc reînvierea militarismului german. Dar, chiar dacă ele ar fi sincere, atunci cum se pot interpreta cuvintele: „guvernul lui Adenauer este împotriva Anschluss-ului”? Dar ce ar fi dacă în locul acestui guvern — care, se înțelege de la sine, că nu este veșnic — ar fi alt guvern? Chiar dacă cineva împărtășește părerea că pericolul Anschluss-ului nu este de actualitate azi — există temeiuri să se spună că el nu va fi actual mine?

Faptele arată că încercările propagandei occidentale de a semăna îndoieli, în ce privește necesitatea înfăptuirii propunerii sovietice în problema austriacă, sînt cel puțin neconvingătoare.

Propunerile sovietice sînt limpede și precise. Ele prevăd asigurarea independenței depline a unei Austrie democratice în conformitate cu interesele menținerii păcii în Europa.

De aceea, alt guvern austriac, cît și guvernele celor patru puteri trebuie să ia măsuri concrete, care să asigure și să garanteze independența și libertatea Austriei împotriva primejdiei unui Anschluss, înținduse seama de planurile existente de remilitarizare a Germaniei occidentale, precum și de acelea care uneltesc atragerea Austriei în planurile agresive ale Blocului Atlantic. În ce privește metodele dezbaterii tratatului cu Austria, așa cum s-a arătat mai sus, guvernul sovietic, mergînd în întîmpinarea dorințelor guvernului austriac, și-a dat consimțământul ca problema cu privire la acest tratat să fie discutată separat în cadrul unei conferințe a celor patru puteri cu participarea Austriei.

Aceste propuneri nu pot să fie pe placul acelor care nu vor să renunțe la planurile lor cu privire la Austria, care nu năzuiesc spre reglementarea problemei austriace și nu doresc să contribuie la destinderea încoadării internaționale.

M. MIHAILOV

Avocații wehrmachtului

Avocații englezi ai wehrmachtului sînt ocupații acum cu o muncă nespus de grea. Ei încearcă să convingă pe englezi că armata vest-germană nu reprezintă nici un pericol pentru pace în Europa, iar soldații noului wehrmacht vor fi ceva în genul unor copii foarte ascultați.

Totuși, nu este vorba numai despre viitorii soldați din Germania occidentală, ci și despre aceia care vor trebui să-i comande — despre foștii generali hitleriști.

Și reacționarii englezi încearcă să le găsească rațiunea de a mai face umbră pămîntului.

Triouna pentru atingerea acestui scop este oferită, în primul rînd, crimiinalilor de război nazizi. Ziarul englez „Daily Herald” relatează despre trimiterile la Londra a unor cărți scrise de asasinii fasciști.

Printre aceste „opere” se găsesc memoriile unuia din favoriții „fûhrerului”, generalul hitlerist de aviație Adolf Galland.

Memoriile sînt intitulată: „Primul și ultimul”. Autorul își trece în revistă „faptele de arme” încredinșate de înfălșeze într-o lîmbră cît mai favorabilă, dîndu-se drept un aviator curajos, inimos. Un prieten al lui Galland — Hans Ulbrich Rudel — în cartea „Pilotul unui bombardier”, apărută tot într-o editură engleză, scrie: „Lumea își îndreaptă din nou privirile spre soldatul german înzestrat cu forța sa dinamică”. „Asu” fascist Heinz Knoke și-a găsit, și el, un editor londonez pentru cartea: „Am fost pilot fûhrerului”.

Încercările de a scoate basma curată pe crimiinalii de război hitleriști au avut însă asupra opiniei publice engleze un rezultat contrariu celui așteptat. Ziarul „Daily Herald”, de pildă, condamnă aceste încercări.

În masele largi populare ale Angliei, vînd în vitrinele librărilor „capodoperele” acestor ași ai aviației hitleriște nu pot să nu-și amintescă de bombardamentele la care a fost supusă capitala țării lor — și nici de Coventry.

Va fi înlocuit călăul?

Somnul dictatorului fascist Franco a subburat de cumplite cosmaruri. Îl roșind, să zicem, revista americană „Nation” îl poate citi: „Ce va fi după moartea lui Franco?”. „United States News and World Report” are un titlu cu litere groase: „Cînd va muri Franco?”. După care urmează melancolice și îndoietoare puncte de suspensie.

E subred tenel de sub picioarele lui Franco! Nu e deloc sigur regimul său singeros. Acele cercuri reacționare din interiorul Spaniei care au sprijinit pînă în ultimul timp pe Franco, se gîndesc acum să instaurze monarhia.

Chiar acum cliava lui, Franco s-a văzut silit să proclame Spania regal. Dar el a știut să cîștige timp, rezorîndu-și dreptul să numească pe viitorul rege cu mențiunea că acesta se va urca pe tron numai după ce el, Franco, va muri. Totuși, recent, el a fost silit să facă un pas în alegerea succesorului.

După întrevăderea lui Franco cu Don Juan de Bourbon — fiul ultimului rege spaniol, Alfonso al XIII-lea — pretendent la tron, a fost recunoscut oficial „dreptul” dinastiei Bourbonilor la tronul Spaniei. De aci înainte, fiul lui Don Juan — numit Don Juan Carlos — își va continua „studiile” în Spania sub supravegherea lui Franco. În ianuarie, Don Juan Carlos a sosit la Madrid.

Dar și după ce a recunoscut pe Bourboni, Franco a știut să-și găsească un mijloc de scăpare. Ziarele caută să ghicească: cine va fi numit rege — Don Juan, care a rămas la Lisabona, sau odrasla sa care s-a stabilit la Madrid? Inșiși Franco, probabil, preferă ultima candidatură. Și aceasta, pentru binecuvîntatului motiv că, potrivit așa numitei „legi a succesiunii la putere”, rege spaniol nu poate deveni decît o persoană care a împlinit 30 ani. Don Juan Carlos are 17 ani, așa că Franco poate rămîne în acest caz la putere, avînd o bază „legală”. În acest caz, el îl va instrui pe Don Juan Carlos în așa fel încît să-și fie un vrednic urmaș.

După cum scrie ziarul „Times”, în primul doi ani „augustul personal” va studia la academia militară din Saragossa, apoi tot alția ani la academia de artilerie din Segovia, încă doi ani la școala de aviație din Cartagena și, înșiși, aproape doi ani la Universitatea din Madrid, unde, pentru a se da un lustru civil acestei înfîșeri cazone, va studia „științele politice”.

Precizînd scopul unei astfel de pregătiri a monarhului, Franco a explicat, în interviul acordat ziarului „Arriba”, că monarhia care va înlocui „după moartea sa” regimul fascist „nu trebuie” firește confundată cu sistemul monarhic parlamentar care a existat în Spania pînă în 1931. Va fi deci și mai intensificată teroarea. Totodată, și unchiul

transoceanicii fac aluzie, așa cum se exprimă „United States News and World Report”, că „problema întocmirii regimului Franco prezintă un interes deosebit pentru S.U.A., Statele Unite care-și creează pe teritoriul Spaniei baze militare fiind direct interesate în stabilitatea politică a Spaniei pentru următoarele două decenii”.

Ultimul cuvînt, însă, aparține poporului spaniol, care nu admite planurile de întocmiri a unui călău cu atît — și va ști să zădărnicească toate uneltirile împotriva intereselor lui vitale.

Morală îndoielnică și „progres” periculos

Săptămînalul „Der Vorschritt”, adică „Progresul”, care apare la Düsseldorf, în Germania occidentală, a publicat recent un articol pe tema atragerii înterului vest-german în noii wehrmacht.

N-avem ce spune, problema este de actualitate. Se știe că majoritatea zdrobitoare a populației din Germania occidentală este împotriva remilitarizării. Recrutorii de la Bonn s-au încredințat de acest lucru, primind foarte dese ori usturătoare riposte la încercările lor de a chema înterului în armata vest-germană relînviată.

Aceste fapte n-au scăpat atenției săptămînalului „Progresul”, care însă scrie despre ele cu indignare. Da, reacția este neliniștită din pricina „descompunerii înterului”. Prin „descompunere” se înțelege refuzul acestui înter de a deveni carne de tun. „Este de neconceput — scrie săptămînalul — cum poate presupune guvernul că viitorii ofițeri și subofițeri ai wehrmachtului vor reuși să facă din acești înteri, nerecivitiți la propagandă, care au respins de la început tot ceea ce este cazu, soldați destoinici?” (adică soldați pentru agresiune). Ne pronunțăm, declară domnia de săptămînalul „Progresul”, împotriva acelor care „seamănă în prezent, germeii descompunerii viitorului wehrmacht”.

Mai departe săptămînalul învinuiește pe conducătorii de la Bonn că propaganda antimilitaristă se desfășoară, chipurile, de mulți ani... „cu știrea și sub oblăduirea lor” (!) și cere „reprimarea oricărei influențe demoralizatoare, care paralizează voința de apărare”. De altfel, opinia acestui săptămînal se poate deduce și dintr-un alt fapt. Recent, „Progresul” a publicat un articol, intitulat „Politica și morală” pe tema acțiunilor imorale în politică. Dar acest articol este scris cu o ironie rătăcioasă despre morală, deoarece autorul lui este într-adevăr ceea ce s-ar numi „un stîlp al moralității”... — generalul colonel hitlerist Lothar Rendulitz, notoriu crimiinal de război.

Săptămînalul „Progresul” dă după cum se vede un exemplu de morală îndoielnică și de „progres” primejdios.

Serenada lor

Lucrările Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare de la Londra au cîntec și apeluile oamenilor de stat și din presa din țările occidentale pentru intensificarea cursei înarmărilor, în special în domeniul armelor atomice, împotriva interzicerii acestora. (Ziarele)

Desen de V. Fomicov

Anglia — bază atomică a S.U.A.

Calea aleasă de cercurile crmîtoare din Anglia implică o gravă primejdie pentru țară și pentru poporul englez, care se încredințează pe zi ce trece tot mai mult de acest lucru și se ridică la luptă împotriva pregătirii războiului atomic.

Firește, în fața englezilor s-a pus, din nou, în moduli cel mai ascuțit, problema existenței în insulele britanice a bazelor americane de bombardiere atomice. Istoria apariției acestor baze este istoria lamentabilă a călcării în picioare a intereselor poporului englez.

Organizînd, în iunie 1948, o provocare împotriva Germaniei răsăritene, cercurile guvernante din S.U.A. au hotărît să profite de prilej pentru a cantona în Europa occidentală escadrile suplimentare de bombardiere americane. În acest scop, s-a cerut avizul Londrei. Consimțîmîntul de a pune la dispoziție aerodromuri engleze pentru avioanele americane a urmat atît de repede încît chiar și Forestal, care mai tîrziu și-a ieșit din minți și s-a sinucis, a rămas pur și simplu înmărmurit.

S-a cerut pentru a doua oară avizul Londrei — aprobarea de fapt imediat confirmată. Drept urmare, în insulele britanice a apărut o escadrilă de bombardiere americană. În prezent, în Anglia se află o armată americană de 50.000 de oameni,

canonată pe numeroase baze, pregătite în vederea unui război agresiv atomic. Consimțîmîntul de a crea baze americane în Anglia a fost dat de fostul guvern laburist.

În focul discuțiilor parlamentare, liderul conservatorilor, Churchill, a încercat, nu odată, să îndrepte acest fapt împotriva adversarilor săi căutînd să-l transforme

în capital politic. Totodată, Churchill a trecut, bineînțeles, sub tăcere, propriul său rol în apariția de baze americane pe teritoriul englez. Și acest rol a fost foarte important, dacă nu hotărîtor. Doar potrivit propriei mărturisiri a lui Churchill, guvernul laburist a împărtășit și a promovat politica lui „de pe poziții de forță” și de „război rece”, proclamată în faimosul discurs de la Fulton din 1946. Este oare atunci de mirare că, devenind prim-ministru, Churchill n-a ridicat un deget pentru a lichida aceste baze? Dimpotrivă, el a încercat, în repetate rînduri, să dovedească necesitatea lor.

Dar protestul opiniei publice engleze împotriva caracterului primejdios al politicii de transformare a Angliei într-un „port-avion atomic al S.U.A.” a căpătuit o amploare atît de largă, încît guvernul conservator s-a văzut nevoit să ia anumite măsuri pentru a destinde atmosfera. După ce Churchill și Eden au vizitat Washingtonul la începutul anului 1952, a fost dat publicității un comunicat în care se spunea că problema folosirii bazelor americane în Anglia trebuie să fie rezolvată în comun, de guvernele englez și american. În martie anul trecut, Churchill a declarat, într-un discurs rostit în Camera Comunelor, referindu-se la comu-

UNELTIRILE IMPERIALIȘTILOR ÎN ORIENTUL APROPIAT

În ultima vreme, evenimentele din Orientul Apropiat și Mijlociu se află în centrul atenției opiniei publice mondiale. Potrivit știrilor transmise de agențiile străine, la frontiera siriană sînt masate trupe turcești. Mari unități militare sînt concentrate, în special, în regiunile Gaziantep, Kilis și Mardin. Presa turcă desfășoară o deșantată propagandă antisiriană. În coloanele ziarelor turcești sînt proferate amenințări, sînt lansate îndemnul la o intervenție armată împotriva Siriei. În ultima vreme, avioanele turcești violează tot mai frecvent spațiul aerian al Siriei.

Care este cauza situației create? Faptele dovedesc fără putință de tăgadă, că intensitatea încordării în Orientul Apropiat și agravarea relațiilor turco-siriene se află în legătură directă cu politica americană a înțîzbeării de blocuri militare agresive în această regiune.

În luna februarie, diplomația americană a atras Irakul în sistemul blocului agresiv Nord-Atlantic. După semnarea pactului militar turco-irakian, cercurile guvernante din Statele Unite și Anglia și-au intensificat presiunile asupra celorlalte țări arabe pentru a le arage în alianța militară Ankara-Bagdad și pentru a-i lărgi cadrul pînă la proporțiile unui mare bloc agresiv. Dar uneltirile Washingtonului au întîmpinat împotriva popoarelor arabe.

În februarie a venit la putere în Siria guvernul Sabri Asali. El a formulat un program aprobat de popor. Elementul esențial al programului este confirmarea principiului neparticipării Siriei la blocuri militare străine, condiție fundamentală a menținerii independenței și suveranității țării.

Începutul lunii martie, guvernele Egiptului, Siriei și Arabiei Saudite au semnat un acord cu privire la colaborare militară și economică. Ele au proclamat angajamentul solemn „de a nu adera la pactul turco-irakian sau la oricare altă alianță similară”.

Acțiunile țărilor arabe, dictate de interesele naționale și de dorința de a-și asigura securitatea, au stîrnit via nemulțumire a cercurilor oficiale din S.U.A.

După cum a anunțat corespondentul din Washington al agenției France Presse, Departamentul de stat a apreciat acordul tripartit al țărilor arabe drept un „obstacol” pentru politica Statelor Unite”. Căutînd cu orice preț să atragă țările arabe în blocuri agresive, cercurile guver-

nante din S.U.A. și Anglia au pășit pe calea amenințărilor fățișe, a șantajului, neșovînd să se amestece, grosolan, în treburile interne ale acestor țări. Presiunea cea mai brutală este exercitată asupra Siriei. Turcia este, în cazul acesta, o unealtă docilă a politicii americane în Orientul Apropiat și Mijlociu.

Aceasta este substratul zarvei provocatoare stîrnită de imperialiști în jurul Siriei. Diplomația S.U.A. a fost prima

Se-aude zăngănit de arme turce; Peste Damasac prind umbre să se urce.

Dar a cui mînă stă pe iatagan? Se-ntinde ea de peste ocean.

A. BEZIMENSKI

care a început să exercite presiuni provocatoare asupra acestei țări. Immediat după semnarea pactului turco-irakian, reprezentantul american la Damasac a făcut un demers pe lîngă guvernul sirian. Corespondentul agenției France Presse a transmis că ambasadorul american „a recomandat cu insistență Siriei” să adere la pactul turco-irakian. Aceiași „sfaturi” le-au dat și reprezentanții Angliei.

Este limpede că presiunile provocatoare ale Turciei asupra guvernului sirian și amenințările cu intervenția armată împotriva Siriei au fost întreprinse din ordinul Washingtonului, în urma unui tîrg americano-englez. Acest tîrg are ca scop să frîngă rezistența țărilor arabe și, în special, a Siriei, să le silească să adere la pactul turco-irakian.

Presa arabă anunță că tranzacția pe baza căreia guvernul Menderes și Nuri Said au semnat pactul militar turco-irakian prevede împărțirea Siriei și lichidarea ei ca stat independent. În legătură cu aceasta, este, de asemenea, semnificativ o știre publicată de presa libaneză care dă de veste că diplomația americană intenționează „să ștergă Siria de pe harta Orientului Apropiat”.

Amestecul nerușinat al S.U.A., Angliei și Turciei în treburile interne ale Siriei a stîrnit indignarea poporului sirian. Cele mai diferite pături ale populației condamnă cu vehemență încercările nerușinate ale imperialiștilor de a impune Siriei voința lor.

Popoarele din Orientul Apropiat și Mijlociu sprijină Siria, exprimîndu-și indignarea și mînia față de acțiunile provocatoare ale autorităților turcești. După cum anunță ziarele, guvernul Egiptului, al Libanului și al Arabiei Saudite au declarat că vor sprijini, fără rezerve, Siria în cazul unei agresiuni. „Turcia a uitat — scrie ziarul sirian „Al-Djabal” — că este o țară care stîrnește hîrărite atunci cînd vorbește pe un ton atît de amenințător”.

Este sigur că provocările antisiriene ale cercurilor agresive turcești nu vor reuși să facă altceva decît să accentueze și mai mult actualul divergenț dintre țările arabe și Turcia. Popoarele arabe vîd limpede că îndărătul șantajului Turciei, stau S.U.A. și Anglia, și că adevărul în fața acestui șantaj poate avea ca urmare pierderea independenței țărilor arabe și, în special, a Siriei.

Popoarele lumii urmăresc cu atenție evenimentele ce se desfășoară în Orientul Apropiat și Mijlociu. Simpatia opiniei publice lutoitoare de pace este întru totul de partea popoarelor arabe, care duc o luptă dreaptă pentru pace și independență națională, împotriva josișelor uneltirilor imperialiștilor. Îndreptate spre pregătirea unui nou război.

(Extrase din articolul apărut în „Trud”).

In cîteva cuvinte

● Ministrul Justiției al S.U.A., Brownell, a introdus în lista organizațiilor „subversive” încă 27 organizații, inclusiv cinci grupuri care se pronunță pentru pace. În prezent, această listă cuprinde 54 organizații, printre care Consiliul național al oamenilor de știință, arță și liber profesioniști. Comitetul național de luptă pentru amnistierea victimelor legii Smith și diferite grupuri locale, organizate în vederea luptei pentru pace, a apărării drepturilor civile și pentru combaterea șomajului.

● Ziarul turc „Vatan” scrie că, în Turcia, prețurile la produsele alimentare, îmbrăcăminte, combustibili, prosum și la chirie au crescut în 1954 cu 25% față de cele din 1953. În cel mai feroce caz o treime din cîștigul unui muncitor este cheltuită pentru chirie locuinței.

● Deficitul balanței comerciale a Italiei a atins, în 1954, 349 miliarde lire, iar deficitul bugetar a sosit de la 3.335 miliarde lire cît a fost în 1953 la 41.029 miliarde lire în 1954. În toate ramurile industriale italiene producția a scăzut simțitor.

● După cum reiese din datele publicate de Direcția generală a statisticii din Italia, paralel cu scăderea producției în majoritatea fabricilor și uzinelor italiene s-a înregistrat o sporire serioasă a șomajului. Numărul șomerilor se ridică, în prezent, la peste 6 milioane.

● În anul 1930 — scrie ziarul american Lockwood într-un articol reprodus de mai multe ziare din Detroit — Anglia, Franța și Statele Unite au ajutat grupului Krupp să finanțeze pe Hitler și banda lui.

● „Astăzi, avertizează Lockwood, ne-am angajat din nou să înarmăm Germania occidentală și Japonia. Pe mulți din vechia bandă militaristă îl instalăm din nou în posturi înalte. Sperăm și plănuiim din nou să folosim aceste țări ca state-tampon împotriva Uniunii Sovietice. Ne jucăm cu focul, așa cum ne-am jucat și în 1930. Invățămintele istoriei de pare că nu înseamnă nimic pentru cei care se află la putere la Washington”.